

2.neděle postní, Kodet, A, Vliv světa a Boží Slovo

To, s kým kamarádíš, s kým vasedáváš, s kým sdílíš názory, to je naše volba.

My sami si rozhodujeme, čemu důvěřujeme.

Někteří důvěřují sami sobě. Jiní televizi a internetu.

Pak jsou ti, co důvěřují svým kamarádům, protože mají dobré kontakty atd.

S kým trávím svůj čas?

Jestli máte někoho, kdo je zamilovaný do Boha,
vždycky se stočíte k Pánu, k Božímu Slovu,
vždycky se stočíte k tomu, co ve vašem životě Bůh vykonal.
Po takovém rozhovoru jdete jako byste vyšli z lázní.

Také víme, když se setkáme s člověkem,
který je plný nenávisti, zloby, našťvanosti, samolibosti,
jdete z takového setkání jako spráskaní psi,
jdete jako ze zakouřené místnosti,
jste načichlí tím světem, který na vás ten člověk chlejštnul.
Nepomůže dát si doma štamprdlu.

Musíme prosit Pána v modlitbě, aby nás z toho dostal,
protože nás to úplně vykořejilo.

Proto je tak důležité, koho máme mezi svými přáteli.

Nevěřme iluzi facebookových přátel.

Člověk má psychologickou schopnost tři až pěti přátel.

Jestli má někdo dvě stě přátel, tak vlastně nemá nikoho.

Koho mám mezi přáteli?

Ježíš nazval své učedníky přáteli.

Ale dnes je tento pojem strašně vyprázdněný a zneužitý.

Člověk se v dnešním světě bojí říci, že Pán Ježíš je můj přítel,
aby se na vás nedívali, že jste nemocný a divný.

2.neděle postní, Kodet, A

Otec promluví v evangeliu jen dvakrát, jednou při Ježíšově křtu a pak při proměnění na hoře, kterou tradice identifikuje s horou Tábor. Zazní slovo: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení, toho poslouchejte.“ Proč Otec nemluví dál? Asi proto, že to není zapotřebí.

Od této chvíle máme naslouchat Ježíšovi.

Končí všechny náboženské diskuse,

Ježíš je Boží Syn, milovaný Otcem, poslaný k nám.

On sám je poslušný svého Otce,

zatímco naše poslušnost Kristu vede i k našemu proměnění.

Ježíš své poslání žil a dokončil v poslušnosti Otcí,

v pohledu na něj, v konání jeho vůle, zatímco my jsme vedeni,

abychom v pohledu na Krista, v naplňování jeho slova, jeho vůle,

v následování Krista žili svůj pozemský život

a tím naplnili Boží spravedlnost.

Naše proměnění, o kterém text evangelia vlastně potažmo mluví je záležitostí naší vydanosti Kristu.

Starý člověk v nás umírá a my se rodíme k novému životu,

a to od okamžiku, kdy se člověk přestane motat kolem sebe,

kdy začne myslet na Krista,

kdy přestane kroužit kolem svých přání a potřeb,

ale zamiluje si jeho slovo, kdy se jeho čas stane Ježíšovým časem,

jeho věci tím, co náleží Kristu, kdy pochopí,

že svůj život chce žít pro Krista, aby Ježíš mohl žít v něm.

Petr to dobře pochopil, když říká: „Pane, je dobře, že jsme tady.“

Chtěl zastavit ten okamžik, který byl pro ně důležitý.

Chvíle, kdy nám Pán dá zakusit svoji blízkost,

jsou pro nás důležité, ale zastavit nejdou.

To ale neznamená, že na ně musíme zapomenout.

Naopak, právě připomínáním si těch okamžiků,

kdy jsme byli Pánu blízko, máme sílu žít svůj každodenní život,

ve kterém dochází k naší proměně.

Nakonec zůstali sami.

Evangelista říká: „Neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.“
To je důležitá zmínka, protože Zákon a proroci,
kteří byli zastoupeni a symbolizováni Mojžíšem a Eliášem,
ustupují do pozadí, dělají místo Kristu.

Na Krista ukazovali,

ale jenom v Kristu je Zákon naplněný a vysvětlitelný
a proroci jsou v něm srozumitelní.

Na závěr Ježíš říká: „Nikommu o tom vidění neříkejte,
dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Sláva Boží se totiž skrývá v jeho kříži,
který je pochopitelný jen ve světle vzkříšení.

Nemůžeme tedy čekat,

že budeme vždycky a hned vidět Boha

ve svém životě ve všem, co se děje,

ale zůstaneme-li věrni cestě poslušnosti,

setrváme-li v lásce Boží a v odpovědi na Boží lásku,

budeme vidět i svůj život proměněný a prožitý ke slávě Boha.

2.neděle postní, Proměnění Páně, Lewis

Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana na horu.

V životě nemáme jít jen po rovině, protože je to nejsnadnější, ale je třeba vystupovat a sestupovat. Právě o to jde při mši svaté.

Mše svatá končí slovy: Jděte ve jménu Páně.

To neznamená: tak mám to zase na týden za sebou. Tato slova znamenají: Jděte a uskutečňujte ve svém životě poslání, které jste právě přijali.

Ti tři apoštolové se cestou na horu tělesně unavili, ale duše se stala citlivější na Boží působení.

Proto také mnozí chodí na poutní místa.

Nejde jen o to poutní místo, ale také o tu cestu tam.

Možná těch devět apoštolů těm třem nezávidělo, když si uvědomíme, že v horku, do velkého převýšení šli na horu Tábor.

Ne každá milost nabízená od Pána, je na první pohled lákavá.

Ale když máme někoho rádi, půjdeme s ním třeba i na kraj světa.

Na cestě zakusíme, že když neseme kříž, kříž pak nese nás.

Ježíš šel s apoštolý na horu, aby se modlil, ne aby byl proměněn.

Nešel na horu, aby se předváděl a někoho oslňoval (to přece odmítl jako pokušení od ďábla na poušti).

Ježíšovo proměnění bylo pouze důsledkem modlitby.

Ježíšova tvář zářila stále,

ale apoštolové to viděli až na té hoře Proměnění.

Díky změně, která se stala s apoštolý,

viděli Ježíše takový, jaký je – krásný skrze spojení s Otcem.

Modlitba byla pro Ježíše něco jako dýchání.

Pohled na Ježíšovu tvář při modlitbě

byla zdrojem radosti apoštolů.

Možná konečně začali tušit

ten propastný rozdíl mezi jejich modlitbou a Ježíšovou.

Když se modlíme bez spojení s Kristem,
jsou to jen prázdná slova, uspokojí to naši ješitnost,
ale nebude to modlitba.

„Přiznejme si, že **modlitba je pro nás únavná**.
Záminka pro její vynechání, nikdy není nevíтанá.
Po skončení modlitby máme pocit úlevy a volna na zbytek dne.
Otálíme s modlitbou začít. Rádi ji zakončujeme.
Usínáme při modlitbě jako apoštolové
na hoře Proměnění a v Getsemanské zahradě,
nejen kvůli únavě těla, ale kvůli zmatku duše z tajemství.
Znepokojivé není jen to, že modlitbu odbýváme a zanedbáváme.
Proč si konečně (ve svaté zpovědi) nepřiznáme,
že modlitbu bereme jen jako povinnost a břemeno,
a ne jako potřebu a potěšení duše.
Byli jsme stvořeni,
abychom oslavovali Boha a věčně se z něj radovali.
Člověk, který se nemodlí a nevěří v modlitbu,
je jako růžový keř, který nedává růže.
Možná se vyhýbáme obnaženému kontaktu s Bohem,
protože se bojíme Božích požadavků,
které by se v modlitbě mohly stát příliš slyšitelnými.“ Lewis

2.neděle postní, Proměnění Páně, Dominik Pecka, Světlo a život

Při křtu každého z nás

Bůh Otec bezpodmínečně o každém z nás vyslovil,
tak jako o Kristu při jeho proměnění na Hoře Tábor:

Ty jsi můj milovaný syn, ty jsi moje milovaná dcera.

Bůh miluje každého z nás zvláštní láskou.

To je jedna z nejobyčejnějších náboženských myšlenek,
a přece je podivná, že bychom jí málem nevěřili.

Bůh nás lidi nevidí jen jako masu a množství.

Tak jako budeme každý sám o sobě odděleně od ostatních
stát jednou před Božím soudem,

tak jsme vždy stáli každý zvlášť jako jednotlivec
před zrakem jeho bezmezné lásky.

Od věčnosti Bůh stanovil, že mne stvoří,

nikoli jen dalšího nového člověka,

ani ne pouze jako dítě mých rodičů,

nového obyvatele rodné země,

další duši, aby konala dílo tohoto století,

ale rozhodl se, že stvoří mne, tak jak jsem,

mne, jak mne znají jiní lidé,

odlišného od všech, které kdy stvořil do této chvíle

a odlišného ode všech, které stvoří později.

Nesčetné možné lidi Bůh nestvořil.

Snad by jej uctívali tisíckrát lépe než já.

Snad by byli lepší, svatější, zajímavější než já.

Ale na mně bylo cosi, co nelze vyjádřit, a tomu dal přednost.

Boží láska utkvěla na čemsi zvláštním na mně.

Byl jsem to já se svými individuálními zvláštnostmi,

má velikost, podoba, způsob, můj zvláštní svéráz,

jedinečná, s nikým se nekryjící duše,

tuto mou osobnost oblíbila si jeho tichá a věčná láska,

a proto mě stvořil a přijal za své milované dítě a dědice jeho pokladů.

2.neděle postní, cyklus A, Abrahám, 1.čtení Otevřená mysl, věřící srdce, strana 233, papež František

Vypravit naše tělo na cestu modlitby znamená umět vyjít ze sebe a opustit své vlastnictví. Tato schopnost odejít není útekem ani únikem, nýbrž opravdovým „exodem“ za Otcem, exodem do Zaslíbené země, za potomstvem. Mnohokrát se tento krok podobá nucenému exilu: „U babylonských řek, tam jsme sedali a plakali, když jsme vzpomínali na Sión.

Na vrby toho kraje jsme zavěsili své citery.“ Vyjdeme-li ze sebe, můžeme se setkat s tělem našich bratří, k němuž přistupujeme, abychom mu sloužili, avšak kolem něhož také vyvstávají konflikty, které musíme zahrnovat do modlitby.

Abrahám je prototypem člověka, který umí vyjít ze sebe, opustit svou vlast a putovat „od jednoho tábořiště ke druhému“ do zaslíbené země.

Stává se tělem vyhnance, poutníka, chudého pocestného.

A dokonce i v tomto kočovném životě bez trvalého vlastnictví dochází ke konfliktům kvůli majetku, kvůli obsazení nějakého území s cílem usadit se tam.

I v kočovném životě se ozývá touha zastavit se v oáze, ve vyhnanství si zpívat písně ze své vlasti

a v krátkozraké lakotě uchvátit kousek země pro sebe

(jsou faráři, kteří hned po svém jmenování do úřadu nejprve zmodernizují kancelář, vymění sekretářky, koupí nový koberec do bytu, obklopí se veškerým úřednickým zařízením a zařídí si svůj pelech).

Totéž se stalo i našemu praotci Abramovi, když opustil svou zemi, aby přijal Boží dar:

„Země nestačila, aby zůstali spolu s Lotem.“

Aby předešli konfliktům, Abram nabídl Lotovi, aby se rozešli v dobrém.

Nechává mu přitom možnost vybrat si ten lepší podíl, neboť ten jeho podíl mu dá Hospodin, jenž jej bohatě odmění.

Přislíbí mu zemi a potomstvo.

Ten, kdo vychází ze sebe sama, učinil rozhodnutí,
že dá přednost času před prostorem.

Vsadil na čas a vždy se před ním otevírá horizont věčnosti.
Nezná omezení. Avšak toto putování v čase má i své úskalí.
Někdy se stává, že si pleteme prostor s časem.
Domníváme se, že jsme se vydali na cestu v čase,
který je vždy Božím panstvím.

„Čas je Božím poslem.“ bl. Pedro Fabro (1. společník sv. Ignáce).
Avšak aniž bychom si to plně uvědomili,
budujeme zdi kolem svého majetku.

Každá „chvilka“ prožívaná jako něco absolutního,
definitivního není ničím jiným než proměnou času na prostor.

A zde již nepřebývá Bůh, zabydlujeme se tam my.

Pouze se tváříme, že jsme poutníky,
ale přitom jsme se usadili ve své kanceláři jako na svém panství.

A jelikož každá podobná redukce skutečnosti
je vynucená a násilná, prostor, za jehož pány se považujeme,
není ničím jiným než bludištěm.

Myslíme si, že prožíváme čas putování,
avšak ve skutečnosti křečovitě sedíme na místě
a s úzkostí očekáváme, že nás nějaká Ariadna
(*mýtický příběh: Ariadna pomáhá Théseovi vyjít z labyrintu*)
přijde vysvobodit.

Omezení našeho těla jsou zdrojem veškerých vyostřujících se
konfliktů kvůli vlastnictví prostoru.

Hospodin vede Abraháma k tomu,
aby se učil opouštět svá bydliště
a vzdávat se vlastnického nároku na zemi,
kterou prochází a která je mu celá zaslíbená.

To, co je z prostorového hlediska vyhnanstvím,
nese v sobě sílu zaslíbené vlasti
a tato skutečnost činí z Abraháma poutníka,
jenž zůstává vždy otevřen pro nová tábořiště.

Pokračování strana 236-7, O Lotovi

2.neděle postní, A, P. Aleš Opatrný

Naše současnost je dobou čím dál rychlejšího pohybu.

Auta, letadla, rakety nám umožňují překonávat obrovské vzdálenosti.

Telefon, televize, internet nám přenášejí slova a obrazy

v neuvěřitelně krátkém čase na jakoukoliv vzdálenost na zeměkouli.

Proti tomu nám může připadat pohyb praotce Abrama

se všemi jeho stády na vzdálenost desítek nebo stovek kilometrů

jako pohyb šneka po zahradě. A přece je tu něco zcela jedinečného:

Abram se vydává na cestu,

kteřou nezná na základě nějakých průzkumů,

ale na Hospodinovu výzvu.

Měřeno našimi dnešními požadavky na zajištění je to slepá víra.

Avšak viděno perspektivou zkušenosti věřících lidí zřejmě nikoliv.

Abram totiž nemohl udělat hlubokou zkušenost s Hospodinem

jinak než tak, že podle jeho slov ve víře jednal.

A to přineslo jeho sblížení s Bohem a také nabytí řady zkušeností víry,

kteřou si jeho potomci předávali a sami rozmnožovali.

Tak se stal Abram Abrahámem, tedy otcem věřících.

Jsme ochotni takového životního pohybu jako Abrahám?

Jsme schopni jednat ve víře v Hospodinovo slovo, pohybovat se životem

podle toho slova, a nejen podle našich zásad, směrnic a jistot?

Chceme se vůbec pohybovat životem

nebo chceme jen setrvat v zavedených jistotách?

Člověk, který spoléhá jen na své peníze nebo na své zkušenosti,

se sice může pohybovat po zeměkouli velkou rychlostí

a překonávat velké vzdálenosti,

ale jeho zkušenost s Bohem, porozumění Bohu a život z víry

se nemusí pohnout ani o píď.

I věřící křesťan si může svět své víry vystavět tak,

že do něj žádná výzva Božího slova nepronikne,

takže on stále setrvává v klidu svých zdánlivých jistot,

dokud ho nepotká nějaký životní otřes,

kteřý ho o víru může připravit.

Postní výzva k obrácení je výzvou k pohybu.

Ne ovšem kamkoli a podle jakýchkoli výzev,

ale podle Božího slova a tím směrem, kteřý ukazuje Bůh.

2.neděle postní, A, Kodet

**Bůh Otec promluví v evangeliu jen dvakrát.
Jednou při křtu a pak při proměnění na hoře,
kterou tradice identifikuje s horou Tábor.**

**Zazní slovo: „To je můj milovaný Syn,
v něm mám zalíbení, toho poslouvejte.“**

Proč Otec nemluví dál? Protože to už není zapotřebí.

Od této chvíle máme naslouchat Ježíšovi.

Končí všechny náboženské diskuze.

Ježíš je Boží Syn, milovaný Otcem, poslaný k nám.

On sám je poslušný svého Otce.

A cesta poslušnosti Kristu vede i k našemu proměnění.

Svým způsobem velmi jednoduchá cesta co do pochopení,
nesnadná k životu.

Ježíš své poslání žil a dokončil v poslušnosti Otcí,
v pohledu na něj, v konání jeho vůle.

A my jsme vedeni, abychom v pohledu na Krista,
v konání jeho slova, jeho vůle, v následování Krista,
žili svůj pozemský život a tím naplnili Boží spravedlnost.

Čili naše proměnění, o kterém ten text vlastně potažmo mluví,
je záležitostí našeho vydání se Kristu.

Od okamžiku, kdy se člověk přestane motat kolem sebe,
kdy začne myslet na Krista, a ne na sebe,

od chvíle, kdy se přestane motat kolem svých přání a potřeb,
ale zamiluje si jeho slovo,

od tehdy, kdy se jeho čas stane Ježíšovým časem,
jeho věci tím, co náleží Kristu

a kdy pochopí, že svůj život chce žít pro Krista a v něm,
aby Ježíš mohl žít v nás,

tím umírá starý člověk a my se rodíme k novému životu.

Petr dobře pochopil, když říká:

„Pane, je dobře, že jsme tady“.

Chtěl zastavit ten okamžik, který byl pro ně tak důležitý.

Jsou chvíle, kdy nám dá Pán zakusit svoji blízkost.

A jsou to důležité okamžiky pro nás. Ale zastavit nejdou.

Ale to neznamena, že na ně musíme zapomenout.

Naopak. Právě připomínáním si těch okamžiků,

kdy jsme byli Pánu blízko,

máme sílu žít svůj každodenní život,

ve kterém dochází k naší proměně.

A nakonec zůstali sami.

Evangelista říká:

„Neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.“

Je to důležitá zmínka, protože ten Zákon a Proroci,

kteří byli zastoupeni a symbolizováni Mojžíšem a Eliášem,

ustupují do pozadí. Dělají místo Kristu. Na Krista ukazovali.

Ale jenom v Kristu je ten Zákon a Proroci

vysvětlitelný a pochopitelný. Srozumitelný nám.

A pak poslední věc:

„Nikommu o tom neříkejte,

dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Sláva Boží se totiž skrývá v jeho kříži,

který je pochopitelný jen ve světle vzkříšení.

Nemůžeme tedy čekat, že budeme vždycky a hned

vidět Boha ve svém životě, ve všem, co konáme.

Ale jednou, zůstaneme-li věrni cestě poslušnosti,

setrávání v lásce Boží a v odpovědi na lásku Otcovu a

Ježíšovu, budeme vidět i náš život proměněný a žitý ke slávě

Boha.

2.neděle postní, A

1. čtení:

Trpělivost a láska Boží nebyla ochromena hříchem člověka.

Boží nabídka milosti hledala

vždy nové možnosti styku a dialogu s lidmi.

Jedním z těch lidí byl Abram,

jehož vyvolením nastává nový úsek dějin spásy.

Široký horizont lidstva je zúžen na Abrama a jeho rodinu,

kteřá tak vystupuje z temnoty lidstva.

Ale v Abramovi je osloveno celé lidstvo:

„V tobě budou požehnány všechna pokolení země“.

Hospodin žádá Abrama, aby odešel z jistoty domova, rodiny, kmene.

Co si člověk může naplánovat, nemá mít pro Abrama žádný význam.

Abram se má naprosto a úplně dát všanc nejistým Božím plánům.

Zůstává nám vedle všech našich problémů a těžkostí

ještě místo pro nečekanou nabídku od Boha?

Bůh vytrhává Abrama z kořenů,

ale nabízí se mu, když je bez domova, jako domov a bezpečí.

Jako Abram, jako Izraelský národ, tak i život každého z nás je

od odchodu k odchodu, od změny ke změně,

v nikdy nekončícím učednickém procesu.

Abram není postaven do temnoty. Má před sebou příslibení:

„v tobě budou požehnány všechna pokolení země“.

To přislíbení není odměna, to je úkol přinést spásu druhým.

Abram se stal požehnáním pro všechny v Tom,

kteřý je označován jako syn Abrahámův – v Ježíši Kristu.

Ve slovech: „Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin řekl“,

se skrývá celé obtížné rozhodování se a vydání se do Božích rukou.

Udělal to, co chtěl udělat – on sám se rozhodl a chtěl totéž,
co Hospodin. Poslušnost je vlastní rozhodnutí.
Nikdy nemohu jednat jenom proto,
že to chce druhý, třebaš Hospodin.
Vždycky musím jednat proto, že to chci já,
i když to chce i Hospodin.
Jsme lidé s rozumem a svobodnou vůlí
a nesmíme se zaštitovat ničím a nikým.
Sami jsme odpovědni za své činy.
To je víra – jít do nejistoty a vzít důsledky rozhodnutí na sebe,
Také obtíže a nejistotu cesty.
Je-li to pravda – je to skvělé.
Není-li to pravda – i tak je to skvělé.

2.čtení:

Ježíš Kristus je nabídkou spásy pro všechny lidi.
To znamená, že i v této kolísající době
je Ježíšovo evangelium jedinou správnou cestou,
ke které musím mít odvahu se přiznat.
Naslouchejme evangeliu pozorně
a neupravujme si ho podle své pohodlnosti.
Nedělejme ho modernějším a přístupnějším.
Ježíšovo poselství má jasné rysy
a není možné je předělávat v rozmazaný, mlhavý výtvar.
Kristovy požadavky nezřídka kříží naše lidské plány
a touhy a často jsou pociťovány jako velmi těžké.
Neodmítáme je,
ale raději bychom je udělaly „pohodlnějšími, lidštějšími“.
Kristus řekl člověku ANO celé a nedělené.
I naše odpověď musí být stejná: všechno přijímám, celý se dávám.
Věrnost Kristu v dobách úspěchu není žádná zásluha.
Ukáže se však pravost a hloubka,
vydrží-li v dobách neúspěchu, ohrožení a zmatku.

Evangelium:

Proměnění je argument pro židovsko-křesťanské poznání:

Ježíš je Mesiáš přislíbený Zákonem.

Hlas z oblaku vyslovuje universální význam Kristova poselství.

Zákaz hovořit o tom je poukazem na budoucnost.

To, co Ježíš zdůrazňuje je velikost Velikonoc.

Předvelikonoční zkušenost musí být doplněna Velikonocemi.

Teprve po Velikonocích apoštolové mnohé pochopili,

teprve po seslání Ducha svatého, pochopili všechno.

Tak i náš pohled je obrácen dopředu,

k oslavení – odtrhni svůj zrak od těžkostí života

a vzhlédni k Tvůrci a Osvoboditeli.

Tajemství proměnění má vnést světlo do těžkého života apoštolů.

Ne je vytrhnout z jejich života (uděláme zde tři stany),

ale prosvětlit jejich těžký život.

2.neděle postní, A

Na začátku Abrahamovy cesty
je setkání s Hospodinem a zaslíbení.

Na začátku cesty do Jeruzaléma na kříž je proměnění Páně
– setkání s Hospodinem a zaslíbení.

Je to jas pro Ježíše Krista i pro apoštoly.

Na začátku jsou povzbuzeni pohledem na konec.

**A pak jsou zdánlivě ponecháni sami sobě a svým silám,
aby od světla ke světlu prošli temnotou.**

Setkání s Bohem, se světlem, v sobě uzavírá

i nutnost rozejít se se starým světem, se starou společností.

Abrahám musel odejít ze svého domova

a vydat se na pouť do zaslíbené země.

Ježíš šel na kříž, ale ani apoštolové mu nerozuměli.

Setkání s Bohem na začátku cesty vede do samoty
kvůli nepochopení druhých.

Osaměle kráčí ten, kdo své srdce odevzdal Bohu.

Abrahám se na své cestě setkal s Melchisedechem.

S ním mohl hovořit o Bohu, o tom, co se skrývalo v jeho srdci.

Společně obětovali, společně se modlili.

Pak se ale rozešli a každý šel dál svou vlastní cestou.

Jak obtížné je najít člověka,

srdce, se kterým je možno souznít v pohledu na Boha.

Ježíš nenašel nikoho:

jen Matku – On Syn Boží a ona Neposkvrněná!

Ale ta s ním nemohla být ve všech jeho těžkých chvílích.

Tajemství proměnění má vnést světlo do těžkého života apoštolů.

Ne je vytrhnout z jejich života (uděláme zde tři stany),
ale prosvětlit jejich těžký život.

2.neděle postní – A, B, C

Bůh nevládá na nikoho kříž, aby ho znenadání zaskočil.
Nejprve připravuje srdce člověka tím,
že mu zjevuje svou božskou lásku. Ta dodá člověku sílu.
Díky ní bude schopen přijmout zkoušku a vítězně ji absolvovat.
Byli na hoře modlitby a celá Ježíšova osobnost
je odhalena v jeho modlitbě.

Ukazuje věčnou jednotu Syna a Otce, jejich společnou slávu:
*a když se modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu
a jeho roucho bělostně zářilo.*

Do této jednoty s Otcem v Duchu Svatém
si přeje Ježíš vtáhnout i své milované učedníky.
Oni ale nechápou.

Než jim Kristus v plnosti zjeví svou slávu
a pozve je k účasti na ní,
bude muset *mnoho trpět, být zavržen (...),
být zabit a třetího dne vzkříšen.*

Kristus odhaluje učedníkům svou cestu ke slávě:
jeho cesta se stane i jejich cestou,
protože učedník kráčí ve stopách svého Mistra:
*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe,
nes každého dne svůj kříž a následuj mne.*

Všímejme si ve svém životě nejen křížů, bolestí a těžkostí,
ale také navštívení Božích, proměnění Páně,
kterých jsme účastni
a které nás na kříž, bolest a těžkost připravují!

2.neděle postní, A

Těm, které si Bůh vyvolil a zamiloval,
někdy zjevuje odlesk své Tváře, který se podobá plamínku
a objevuje se nebo skrývá podle vůle Toho,
kdo jej nese ve svých dlaních.

Když jej duše jen na chvíli a jako záblesk spatří,
probouzí se v ní touha po plném vlastnictví věčného světla
a po dokonalém vidění Boha.

A aby si ten, kdo plane láskou k Bohu,

aspoň částečně uvědomil, co mu ještě schází,

Boží milost někdy letmo a velmi jemně zasáhne jeho smysly
a přivede jej k sobě.

Vzdálí jej od hemžení tohoto světa,

přivede do radostného ztišení

a dá mu okusit atmosféru dne, který nikdy neskončí:

na maličký okamžik, nakolik to dokáže snést, může pak člověk
v kontemplaci zahlédnout samo Bytí tak, jak je.

Někdy ho navíc toto Bytí promění ke své podobě,

aby se také on – v míře, která mu je vlastní –

připodobnil svému Bohu.

Když člověk pozná,

jak velická propast zeje mezi Čistým a nečistým.

vrací se k sobě, aby nastoupil cestu očisty srdce,

a tak se připravil na přímé vidění Boha.

Nikde nepoznáme míru lidské nedokonalosti lépe
než ve světle Boží Tváře, v zrcadle Božího zjevení.

Vilém ze St. Thierry

2.neděle postní, A

Čím hlouběji se člověk ponoří do hlubin Boží dobroty,
tím více pozná sám sebe.

Toto poznání mu otevírá prameny milosti
a v jeho duši začínají růst nádherné květy ctností.

Prvním a největším je láska k Bohu a bližnímu.

Jak jinak by se tato láska mohla zažehnout
než plamínkem pokory?

Pouze duše, která vidí svou nicotnost i to,
jak se Bůh k této opovrženíhodné nicotě snižuje a sklání,
může zapálit pravou láskou a připodobňovat se Bohu.

A když se mocí lásky skutečně Bohu připodobní,
jak by mohla nemilovat také všechny tvory?

Proměna způsobená láskou vede člověka k tomu,
aby miloval každého tvora stejnou láskou,
jakou Bůh miluje všechno, co stvořil.

V každém tvorů totiž vidí míru nezměrné lásky Boha.

Připodobnit se Bohu znamená milovat to, co miluje On.

Mít radost a potěšení z dobra, které prožívá náš bližní.

Trpět a naříkat nad zlem, které na něj doléhá.

Duše, která takto vnímá svět,
je otevřená dobru a touží jediné po dobru.

Proto při pohledu na hříchy lidí neupadá do pýchy,
nesoudí a nikým nepohrdá.

Pýchu, která člověka vede k posuzování,
ní ničí právě toto vědomí.

Takže vidí nejen morální zlo svého bližního,
kterým sama trpí a které si přivlastňuje,
ale všímá si i tělesných bolestí, které sužují lidstvo,
a v síle lásky, která ji zcela naplňuje,
je považuje za své bolesti.

Anděla z Foligna

2.neděle postní, A

Odevzdanost: když se odevzdám Bohu, následuje jako důsledek:

Pokořování: od druhých, od lidí, kteří naprosto nechápu, co se děje a proč.

Pokračuje moje aktivita:

Cvičení ve ctnostech: už se nemohu spolehnout na lidi, na zábavu a rozhovory, musím jít opřen o bezpečné a jisté pomůcky a těmi jsou ctnosti.

To všechno mě vede do

Osamělost: samota duchovní, budu vzdálen od lidí, kteří nechápu,
samota tělesná, musím pryč ze společnosti lidí:

s nikým se nestýkat *mlčení vnější*

nikoho neoslovovat *mlčení vnější*

mlčet k myšlenkám *ztišení vnitřní*

Náš jazyk moudře vycítil dvě stránky lidské samoty.

Jako slovo „opuštěnost“ vyjádřilo bolest samoty.

A jako slovo „osamění“ vyjádřilo její slávu.

I když v každodenním životě mezi oběma slovy často nenacházíme rozdíl, měli bychom soustavně rozlišovat, a tak prohlubovat své chápání lidské tísně.

Nad opuštěností může zvítězit ten, kdo dokáže snášet osamění.

My máme přirozenou touhu po osamění, protože jsme lidé.

Být naživu znamená být v těle – v těle odděleném od ostatních těl. A být oddělen znamená být sám.

A člověk ví, že je sám. Vědom si toho, co je, klade otázku své samoty.

Ptá se, proč je sám a jak nad svou osamělostí může zvítězit.

To proto, že ji nemůže unést, ani jí uniknout. Je jeho osudem být sám a být si toho vědom.

(*Samota: Paul Tillich, Opuštěnost a osamění TT 1/2006 str. 8*).

2.neděle postní, evangelium, Proměnění na hoře Tábor

V evangeliu jsou dvě místa,
kdy je Ježíš Bohem nazván milovaným Synem.
Poprvé při křtu před tím,
než byl na poušti pokoušen d'áblem.
A podruhé na Hoře proměnění než šel do Jeruzaléma,
aby byl ukřižován.
Kdyby Ježíš nenaslouchal hlasu svého Otce,
který mu říká, že je Jeho milovaným Synem,
kdyby toto zpochybnil,
neobstál by ani na poušti ani na kříži.
Jen v síle zkušenosti s láskou Boha Otce je možné obstát.
Tato zkušenost je tím pevnější, čím víc jsme promodlenější.
Ježíš se nenechal definovat světem, ale svým Otcem.
Proto zvítězil.

Apoštolům bylo dobře a krásně s Ježíšem na hoře Proměnění.
Stalo se nám už někdy,
že se nám nechtělo odejít z kostela a opustit modlitbu,
protože nám tam bylo s Ježíšem dobře a krásně?
Jestliže se nenaučíme radovat se z Boha,
nebudeme mít ani důvod ani schopnost s Ježíšem plakat a umírat.
Radost z Boha je naší silou.
V síle zkušenosti na Hoře Proměnění,
jsme schopni vítězně projít svými Getsemany.

Jak krásné je setkat se s člověkem,
se kterým čas strávený není čas ztracený.
Odcházíte domů obohacení a posílnění pro samotu ve víře.
Je vám do zpěvu, a i těžká práce vám jde od ruky.
Od malichernosti jste se dostali k velkodušnosti,
protože vám do vašich záležitostí
ten vzácný přítel vnesl světlo.

*Jak povzbuzující je setkání s křesťanem,
u kterého všechny vnější činnosti napomáhají skutečností
vnitřním, duchovním, nadpřirozeným a milostiplným.*

*Ve všem takoví zbožní lidé **vidí jen samotného Ježíše.**
Vše je uspořádáno v jejich rodinném domě tak,
aby mohl být Ježíš poznáván, milován a následován.*

Jak ubíjející je být s lidmi, které nezajímá to, co vás zajímá
a naopak vás nezajímá to, o čem o ni stále mluví.

Jak únavné, je setkání s náboženskou lhostejností
a hloupostí dnešních ateistů i křesťanů.

Unaví vás to víc než celodenní fyzická práce,
po které přichází klidný a uzdravující spánek
na rozdíl od setkání s bezbožnými lidmi.

Jak hrozné je setkání s člověkem,
který je nepřítelem Kristova kříže, jehož bohem je břicho,
který materiálními věcmi zakrývá prázdnotu své duše.

Pocit'ujete zhnusení,

když vám nosí své dobroty na stůl, aby vás ohromil.

Opravdové přátelství může být jen tam, kde jsme schopni:
mluvit spolu, mlčet spolu, pracovat spolu,
modlit se spolu a trpět spolu.

2.neděle postní, evangelium, Proměnění na hoře Tábor

Na světě je mnoho druhů krásy.

Krása uměleckých děl, linie, rytmus, hudba, tanec, kroje,
krása přírody, světlo a barvy,
krása dálek i drobností,
krása lidského ducha a srdce.

Nejdůležitější krása je krása lidských životů blízkých Bohu.

Člověk totiž opravdu žije jen tehdy, když oslavuje Boha.

Nejdokonaleji se Boží sláva ukazuje v Ježíši Kristu.

My nechceme krásu jen vidět,

chceme s krásou splynout,

koupat se v ní, stát se její součástí.

V nebi okouzlení spasené duše bude přetékat do oslaveného těla.

Ve světle našich nynějších omezených a zkažených chutí
si nemůžeme ani představit tuto záplavu nebeské rozkoše.

O.Jeroným

2.neděle postní, evangelium, Proměnění na hoře Tábor

Všechno, co Bůh stvořil je dobré a krásné.

Pro dobro a krásu Bohem stvořených věcí
je v hebrejštině jen jedno slovo.

V chápání bible je dobro vždy krásné,

a naopak krása je vždy dobrá.

2.neděle postní, Proměnění na hoře Tábor a Getsemany DMC, 8. týden mezidobí, strana 174 a 182

Hora Proměnění souvisí s Olivovou horou.

Je třeba spojovat Boží slávu a blaženost s ponížením, úzkostí a utrpením.

Když máme radost a lidé kolem nás smutek, cítíme se provinile kvůli své radosti.

Když naopak máme smutek a lidé kolem nás radost, cítíme se hloupě kvůli svému smutku.

(Ježíš svým učedníkům říká: „Když se svět bude radovat, vy budete plakat. Ale váš zármutek se obrátí v radost. Vaši radost Vám nikdo nevezme.“)

Svatý Augustin sám o sobě říká:

„Moje žalostné radosti zápasí s radostnými bolestmi.

Moje špatné bolesti zápasí s dobrou radostí.

V neštěstí toužím po štěstí, ve štěstí se bojím neštěstí.“

A svatý papež Řehoř říká: „V soužení je velikou útěchou, jestliže si uprostřed protivenství připomeneme dary svého Stvořitele.

A nic, co nás potká bolestného, nás nezlomí,

jestliže se nám v mysli vynoří představa Božího daru, který nás pozvedá. Je psáno:

„Ve dnech štěstí nezapomínej na neštěstí.

Ve dnech neštěstí nezapomínej na štěstí.“

Každý, kdo přijímá dary,

aniž by se zároveň bál, že mohou přijít rány,

nechá se unést radostí do velké výše,

ale povznesený v radosti potom náhle se prudce zřítí.

A naopak koho stíhají rány

a on se v čase trápení vůbec netěší z darů,

které se mu poštěstilo dostat dříve,

tomu zruší mysl naprosté zoufalství.

Je tedy třeba spojovat obojí, aby vždy bylo jedno oporou druhého:

aby trápení v neštěstí zmírňovala vzpomínka na Boží dar

a předtucha trápení a strach z něho, aby tlumily radost z daru.“

2.neděle postní, Proměnění na hoře Tábor, Journet

Proměnění na hoře připravuje Ježíše a jeho apoštoly na dramatické události velikonočního tajemství.

Zkušenost apoštolů na Hoře proměnění

je přípravou na zkušenost v Getsemanské zahradě.

Bůh nekládá na nikoho kříž tak, aby ho znenadání zaskočil.

Nejprve připravuje jeho srdce tím,

že mu zjevuje svou božskou lásku. To dodá člověku sílu.

Díky ní je schopen přijmout zkoušku a vítězně jí projít.

„Křesťan má chvíle rozmachu a radosti,

jako by ráj vstoupil do jeho srdce.

Potom přichází zkouška a on vůbec neví, jaký vlastně je.

Toto střídání se vyskytuje i u apoštolů.

Chtěli by navždy zůstat na hoře Proměnění v moři Ježíšovy slávy.

Ale proč byli svědky Ježíšova proměnění?

Protože potom přijde agónie a titíž apoštolové uvidí Ježíše,

který chce spasit svět, jak bude zdánlivě přemožen silami zla.

Kdyby tehdy nebyly podpírání vzpomínkou na proměnění,

ztratili by víru. Bůh řídí hru onoho střídání dojmů.

My můžeme jen říci:

Pane, má duše není v tvých rukách planou hříčkou,

Tvá prozřetelnost je nekonečná.“

V úsilí o duchovní život možná někdy příliš jednostranně *Augustyn*

klademe důraz na těžké a nepříjemné zkušenosti:

na zápas se zlem, překonávání sebe a nesení křížů.

Možná si příliš málo všímáme potěšení a radosti

z našeho setkání s Kristem:

zkušenosti pokoje, útěchy, nadšení, naděje a lásky.

Právě tato zkušenost způsobuje, že jsme schopni unést i to,

co by se za jiných okolností stalo nesnesitelným břemenem a tíží.

2.neděle postní, evangelium, Proměnění na hoře Tábor

Apoštolové na Hoře Proměnění nejdříve viděli tři postavy:

Mojžíše, Eliáše a Ježíše.

Ale nakonec už viděli jen samotného Ježíše.

Mojžíš reprezentující Boží zákon

a Eliáš reprezentující proroky

se stali jedním s Ježíšem, tedy s evangeliem.

Nejsou už tři, ale jsou jedním.

Krása církve je v tom,

že jí stačí přítomnost Ježíše, jeho slov a skutků.

Nic více a nic méně.

Aspoň občas by se nám při modlitbě mělo stát,

že si spontánně řekneme: „Můj Ježíš, moje všechno ve všem.“

Kolik je toho v našem životě, co můžeme položit vedle Ježíše.

Pokud však dovolíme, aby nám v duši zaznělo

– chci samotného Ježíše,

pak je to jako bychom hodili kámen

na strom hemžící se ptáky, kteří dělají hluk.

Myšlenky, plány a zbytečná zaměstnání odletí jako ptáci

a v srdci zavládne pokoj.

1. a 2.neděle postní, A

Ďábel vyvede Pána na vysokou horu.

Ukáže mu všechna království světa a jejich slávu a nabízí mu světovládu.

Není právě toto posláním Mesiáše?

Nemá být králem světa, který sjednotí celou zemi v říši míru a blahobytu?

Tak jako má i pokušení chlebem v Ježíšově příběhu dva pozoruhodné proti-obrazy, nasycení pěti tisíci a poslední večeří, máme je i zde.

Zmrtvýchvstalý Pán shromáždí své apoštoly „na hoře“ (Mt 28,16).

A tam skutečně říká „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“.

Máme tady dvě nové a jiné věci:

Pán má moc na nebi a na zemi.

A jen ten, kdo má tuto celou moc, má moc skutečnou, zachraňující.

Bez nebe zůstává pozemská moc vždy dvouznačnou a křehkou.

Jen moc, která se podřizuje míře soudu nebe, tj. Bohu, může být mocí k dobru.

A jen na moc, která má nad sebou Boží požehnání, se lze spoléhat.

A druhá věc: Ježíš má tuto moc jako Vzkříšený.

To znamená: tato moc předpokládá kříž, předpokládá smrt.

Předpokládá jinou horu – Golgotu,

kde On visí a umírá na kříži, opuštěný svými a vysmívaný.

Kristovo království je jiné než pozemské říše a jejich sláva, kterou předvádí satan.

Tato sláva je, jak to vyjadřuje řecké slovo „*doxa*“, zdání, co se rozplývá.

Takovou slávu Kristovo království nemá.

Ono roste pokorou a zvěstováním těch,

kteří se nechávají udělat Jeho učedníky,

kteří jsou křtěni ve Jménu trojjediného Boha

a dodržují Jeho přikázání (Mt 28,19n).

(Ratzinger, Ježíš Nazaretský, Brno 2007, str.: 39)

2. neděle postní, A, Matta el Meskin, Meditace 34

Abraham, vzor pro postní dobu.

Jestliže meditujeme do hloubky o podstatě Boží lásky,
 která je v souladu se vzorem lásky, podle níž chceme kráčet,
 shledáme, že jedná skrze takové zřeknutí se sebe,
 že dochází až ke krajnímu sebezapření/vzdání se smrti.

Ke smrti ega dochází skrze zničení jeho vůle.

Přijetí smrti (fyzické) ukazuje až do jakého bodu je zničena egoistická/sobecká vůle.
(pozn. autora).

Kristus nás naučil této lásce, když byl na kříži a také dříve než na kříži.
A proto, abychom kráčeli po boku lásky,
 je třeba praktikovat nenávisť k sobě samým

Nenávisť k sobě třeba uvažovat podle Jan 12, 25,
tedy jako úplného zřeknutí se vlastního ega (sobectví?).

Objasňuje v jedné poznámce Matta el Meskin:

„Nenávisť k sobě je vnitřní činnost směřující k osvobození člověka z vězení ega,
až ke spojení s jiným (ať už s Bohem nebo člověkem) skrze lásku.“

až tak, že se nebudeme litovat,
 ani ničeho, co považujeme za zisk tohoto světa.

Půst je zkušenost, v níž člověk vstupuje do boje s egem
 a je to cvičiště/cvičení,
 při němž je ego postaveno před opuštěnost
 a resistenci (odolnost, schopnost vzdorovat; projev odporu) Z naší strany.

Proto je půst především úkonem lásky,
 nedílnou součástí zkušenosti kříže a citelným způsobem do ní vstupuje.

Duch Svatý v nás získává sílu,
 jestliže se necháme doprovázet na poušť postu,
 abychom se čelili parciální smrti našeho ega
 po příkladu beránka, který je veden na porážku (srov. Iz 53, 7).

Tajemství vitality Ducha v nás
 spočívá ve schopnosti vidět v obětované lásce primární zkušenost,
 která nám dovoluje projít cestu kříže až do konce.

Dobře chápete, že úsilí postu se týká především těla a že tělo je smyslovým prostředím, kam se ego uzavírá a z něhož projevuje/vyjadřuje svou přirozenost a svá přání.

Proto, když praktikujeme půst a unavujeme tělo, nepřímým způsobem namáháme/unavujeme ego.

Unavovat tělo znamená dělat něco, v čem nenachází zalíbení nebo co nechce dělat. A to představuje hrůzu postu, protože základním cílem postu je láska a ego utíká před láskou (pozn. autora).

Podarí-li se nám unavit ego skrze ponížení těla, dosáhneme ve skutečnosti smrti ega, i když parciálním/částečným způsobem.

Takto postem uskutečňujeme určitým způsobem přikázání Páně:
„Kdo ztratí svůj život pro mě, zachrání ho“ (Lk 9, 24).

Ale abychom vyjasnili smysl částečným způsobem, jak je psáno výše, je třeba uvážit, že je pro nás nezbytné dosáhnout takového bodu, že plně přijmeme smrt ega, a to nenastane bez vůle.

Užitý termín je *niyya*, což doslova znamená „úmysl, záměr“. Nejde o jednoduchou orientaci svědomí nebo o prostý plán nebo předzvěst vykonat určitý skutek, ale spíš jde o rozhodnou vůli, která se rodí rozhodnutím ze strany svědomí.

Když tedy začneme s jakýmkoli asketickým cvičením (např. postem), které nás staví do stavu parciální smrti ega, musíme integrovat/začlenit tento pocit – tedy přijetí parciální smrti – přijetím úplné smrti ega.

To nastane představováním si přijetí samotné fyzické smrti nebo souhlas s ní, aniž bychom zakoušeli odpor nebo kladli překážky. „Přijali jsme nad sebou odsouzení k smrti, abychom nespolehali na sebe“ (2 Kor 1, 9).

Náš patriarcha Abrahám obětoval svého syna Izáka.
Obětoval ho parciálně svými rukama, ale úplně svou vůlí.

Když Abraham ukázal svou vůlí zcela obětovat svého jednorozeného syna,
Bůh ho nenechal obětovat,
ale spokojil se, na hmatatelné/konkrétní úrovni, parciální obětí.

Pro Boha však Abrahám už svého syna obětoval.

Proto a jen proto ho Bůh zachránil,
zachránil ho beránkem, který se stal symbolem Krista,
který vykoupí ty, kteří by nechali umřít své ego
parciálním úkonem, ale úplnou vůlí.

Když Abrahám obětoval svého syna Izáka,
Izák byl nahrazen – na základě božské ekonomie – beránkem,
jako vyjádření smrti těla za vykoupení člověka.

Tak také my ve zkušenosti postu
nebo jakéhokoli typu zřeknutí se nás samých,
jež se zakládá na oběti,
jsme povoláni nelitovat sami sebe
a obětovat své ego a své tělo (Řím. 12, 1),
skrze vůlí.

Lépe řečeno musíme rádi přistoupit
na odsudek smrti jejím přijetím v nás, v každé chvíli,
jako nutný základ k životu.

V tom všem Bůh bdí, aby smrt nepronikla do zbytku naší osoby.
Bůh je vykupitel člověka:
„Živý je Bůh, který vykoupil mou osobu“ (2 Sam 4, 9).

Arabský překlad se věrně drží hebrejštiny
a používá stejně jako hebrejštiny termín *nafs*; „duše“,
myšlený ne jako entita postavená proti tělu,
ale podle semitského pojetí jako vitální princip osoby,
a tedy v tomto smyslu s významem „osoba“ v celé její totalitě.

Kristus – požehnané jeho jméno – vykoupil naše osoby.

Netřeba tedy se vůbec bát,
ani zakoušet odpor v čelení zkušenosti smrti ega,
protože jinak to je jako kdybychom šli hledat beránka, aby nás zastoupil.

To by obnášelo nedokonalou obět'
a ukázalo by to na nemohoucí a nerozhodnou vůli.

Jakmile dosáhne vůle
úplného opuštění ega a úplného přijetí jeho smrti,
uvidíme,
jak se ve vhodnou chvíli objeví mírný beránek, přivázaný ke stromu,
a jak je přibitý na dřevo, obětovaný za nás naším něžným Otcem,
aby nikdo z těch, kteří ho milovali a v něho věřili, nezahynul (srov. Jan 3, 16).

To znamená, že
jestli budeme obětovat něco jiného místo nás samotných,
nebude to přijato.

Jestli se budeme poohlížet ve snaze najít obětního beránka místo ega,
navždy ztratíme zaslíbeného Izáka, ba ztratíme samotného Krista.

Jsou lidé, kteří nejsou schopni zcela obětovat vlastní život
a zakoušejí odpor k dávání, a tedy k umírání.

Protože je jejich vůle nepevná, začnou odmítat umírání,
a to hledáním lstí, vykrucováním se a nabízením formální oběti,
kteřá se může týkat nějakého úřadu, peněžního daru
nebo jakéhokoli jiného úskoku, aby unikli oběti sebe samých.

Ti ztratí právo na Krista jako vykupitele,
protože Kristus vykoupil ze smrti ty, kteří přijali umírání...

2.neděle postní, Matta el Meskin, Meditace 11, *Obrácení jako proměnění.*

Obrácení je vázáno na hřích a hřích na spásu.

Spása začíná tehdy,
když jsme rozhodnutí zapudit hřích
a upřímně se pokoušíme vrátit k Bohu
a je přivedena k dovršení Kristem,
kteří do nitra naší bytosti vane Ducha života,
aby odstranil hřích skrze prolitou krev.

Ortodoxie (pravoslaví) nehledí na spásu jako na dílo,
které se může uskutečnit v určitém čase,
ale považuje ji za trvalou činnost vázanou na celou lidskou existenci.

Toto trvání patří člověku,
který je povolán
neustále prověřovat své chování
a neustále se navracet k Bohu,
ale patří i Kristu, jehož Krev stále jedná a odpouští a očisťuje.

Spása je tedy koruna křesťanského života,
který trvalým způsobem přilnul k praktikování konverze:
„Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem dokončil, víru jsem uchoval.
Nyní mi zbývá už jen koruna spravedlnosti“ (2 Tim 4, 7-8).

Stejným způsobem ortodoxie odmítá
považovat spásu za stav oddělený od konverze,
protože křesťanský úděl nemůže být celý bez neustálé nápravy:
„Tvrdě jsem nakládal se svým tělem a držel ho v područí,
aby se nestalo, že potom, co jsem hlásal jiným,
sám bych byl vyloučen“ (1 Kor 9, 27).

Jestliže spása znamená obléci si bílý šat a být s Kristem vzkříšen,
obrácení znamená neustálé praní tohoto šatu v krvi
skrze neustálé utrpení, námahu a úsilí v nárcích a trápení:
„To jsou ti, kteří přicházejí z velikého trápení
a kteří si vyprali své šaty do běla v Beránkově krvi“ (Zj 7, 14).

Toto „stálé praní“ pro vybělení našich šatů se nemůže považovat jednoduše za lidské dílo nebo jako činnost jednostranná.

Absolutně nemůžeme zapomenout na výraz „v Beránkově krvi“, který převádí každé lidské úsilí do prostoru milosti. Marný je každý pokus prát a bělit šaty po jiných cestách...

Jestliže se přehlíží tato Boží činnost, to je dar milosti, velkodušné dílo vykoupení a moc spásy, stává se konverze prostým lidským jednáním bez síly tajemství.

Bůh zve všechny a každý může, když chce, odpovědět na toto pozvání. Jestliže je Boží pozvání člověkem přijato, začíná život konverze.

Boží pozvání spočívá ve zdarma dané spáse nabídnuté člověku. Odpověď člověka je branou, která dá zažehnout této milosti.

Proto není život konverze pouze dobrovolný návrat k Bohu, ale je to také přijetí pozvání vstoupit, vstoupit do éry milosti a spásy.

Jedná se o vstup, který není limitován časem, je nekonečný, protože Boží milost překonává časový rozměr a není možné definitivním způsobem přijmout věci božské.

Člověk pokračuje v objetí nového božského života a roste a pokračuje v růstu až jak on a Bůh chtějí:

život obrácení končí pouze sjednocením s Bohem

*(Al-Itihád bi-lláh tj. sjednocení s Bohem, je v teologickém jazyce Matty el Meskina synonymum *théosis* „zbožštění“).*

V tomto smyslu není konverze považována za periodu či fázi života, ale za život, život s Bohem.

TAJEMSTVÍ ČASU

Abrahám

Vydá až tvoje smrt

...(kolik jej uzrálo

ZA ROZHODOVÁNÍ,

když bylo jen Moře, Tma

a moře tmy

a když už musels

KONEČNĚ VYJÍT...) –

A když pak volíš mezi jistotami

TY NEJNEJISTĚJŠÍ

a to jen proto,

že jsou NOVÉ

tak nové,

že se neshodují teď s ničím,

co právě bylo ZVÁŽENO

jako už NAVĚKY JISTÉ

...a právě TENKRÁT

ABRAHAM NEZATAJIL

a řekl svým,

že SLYŠEL,

že IHNED půjde,

a třeba ZCELA SÁM

I S ONOU TÍŽIVOU JISTOTOU

NALÉZÁNÍ

Václav Ara